

Olaszos klubéletünk fontos, talán legfontosabb eseménye

Nekem „Olasz Verseny” marad. Jobban szeretem, mint a Festivalt, mert – bár kétség kívül nagy kavalkád mozgalmas programmal, remek műsorszámokkal – mégsem másoknak kívánunk vele látványosságot szolgáltatni, hanem önmagunknak, klubtagoknak szerzünk vele örömet. Olaszos klubéletünk fontos, talán legfontosabb eseménye: mi évente, a tanulók egyszer-egyszer szembesülnek a sokasággal. Később, az egyetemen a versenyzőkből lett hallgatók egy bizonyos órán visszatérően alaposan túlbecsülik az olaszosoknak az iskolában idegen nyelveket tanulókhoz mért arányát (igazából állítólag mindössze 2-3%). Nem csodálom, hogy tévednek: az olaszul tanulók rengetegen vannak. Aki járt a versenyfesztiválon, saját szemével láthatta.

Úgy vagyunk ezzel, mint a sienaiak a többi városlakóval. Nem is tudom, talán Carlónak hívták azt a valamilyen művészbent, akit az Università di Siena annak idején, még a múlt században titkos misszióba küldött el a Studio Italiába, hogy előzetesen feltérképezzenek engem, illetve az iskolát, vajon méltóképpen képviselnék-e Magyarországon a CILS nyelvvizsgát. Minthogy nem pontosan értettem, mi dolgunk van egymással (a misszió attól volt titkos, hogy nem mondták meg, miről van szó), kellemesen fecsegtünk. Beszélgetésünkből csak annyira emlékszem, hogy talán Carlo arra a kérdésemre, hogy vajon hány embert ismer szülővárosában, azt válaszolta, hogy nem nagyon hiszi, hogy van olyan sienai, akit életében legalább egyszer ne látott volna. Ismer tulajdonképpen mindenkit, aki sienai, mert mindenki fejében ott van Siena. Együtt élnek, tudnak egymásról, és néha találkoznak.

Olyan ez, mint a mi klubunk: nem feltétlenül ismerjük mindannyian egymást (hogy is ismernénk az évenként sok-sok új arcot is felvonultató verseny minden résztvevőjét?), de tudjuk, hogy mindannyian olaszosok vagyunk, hogy összetart minket valami, amihez persze az olaszoknak is van némi közük, de ami főleg bennünk rejlik: kizárólagos, szinte monogám viszonyunk az olasz nyelvvel, meghitt bámulatunk Olaszország iránt. Együtt vagyunk, valami fontosat tudunk egymásról, és néha találkozunk. Évente, amikor ennek örömeire fesztivált rendezünk magunknak. Mi, klubtagok: az érzéssel barátkozó tanulók és a szép intuíciójukért drukkoló tanárok.

Először akkor tapasztaltam meg ezt a jót, amikor első alkalommal, Monoron erre egyáltalán lehetőség nyílt. Kezdő tanár voltam, és hirtelen megilletődötten vettem észre, hogy valószínűleg ide fogok tartozni: az olasztanárok és az olaszul tanulók világába. Ehhez a gondolathoz csatlakozott már majdnem húsz éve a Studio Italia is, amely szinte élete első pillanatától lelkesen és hatékonyan igyekezett támogatni az olaszosok találkozóját, az egyedülállóan tökéletes Festival d’Italianót. A Studio Italia hivatásbeli kötelességének tekinti a magyarországi olaszosok ügyének ápolását: ilyenek született ugyanis.

Salusinszky Gábor